

UNIVERSITAT DE BARCELONA
BIBLIOTECA
HEMEROTECA

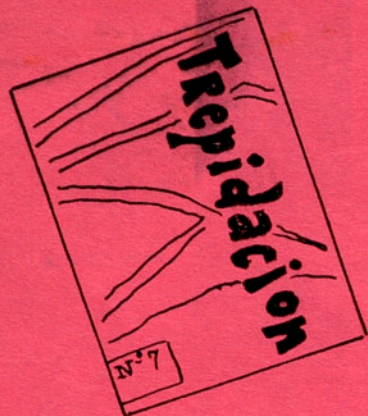
escola
de
sirenes

INTERNATIONAL

2

100pt.

eppur si muove!

Aparegut l'agost del 82 el Trep va pel N° 7 i ataca un extra visual N°8. Increible però cert: no es ven a cap local de la ciutat. Distribueix a més:

DES TAPE (catàleg casst)

TRABAJO Y VIGILANCIA

COMIX DE DOS CIUDADES

EUROPA (Zinc parisenc)

i cintes de Jenny

Cochran, Alchimistic

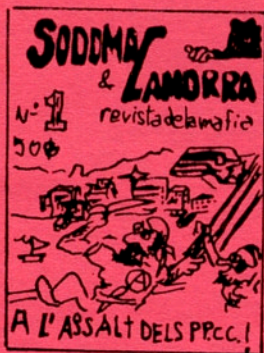
Research, etc.

Per comandes:

TREPIDACION

Aptat Correus 48

TERRASSA.

La cosa més marrana i boja que la xusma local ha parit. Després d'un N°1 dedicat a la Casern el segon va de racisme a casa nostra. Es distribueix a qualsevol cantonada.

Després d'un any de silenci, reaparició ara en format fotocòpia. "Les càpsules del temps" o que ens depara el 2.001. Som o serem?

La primera aparició de la "Factoria" corre ja pel N° 3 a tota velocitat. Atenció a Radio Zurich. El podeu trobar a Sommelier i La Greixonera.

escola
de
sirenes

100pt.

INTERNATIONAL

2

HEMEROTECA

HERNANDEZ &
FERNANDEZ

ROCK AFTER TEXTIL

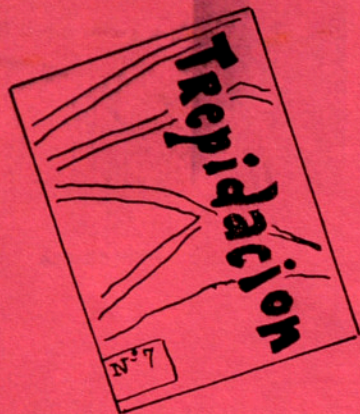
GUERRILLERS

el C.Cultural
i TUTANKHAMON

AMADEUS

GLAM

Again

eppur si muove!

Aparegut l'agost del 82 el Trepí va pel Nº 7 i ataca un extra visual Nº8. Increible però cert: no es ven a cap local de la ciutat. Distribueix a més:

DES TAPE (catàleg casst)

TRABAJO Y VIGILANCIA

COMIX DE DOS CIUDADES

EUROPA (Zine parisenc)

i cintes de Jenny

Cochran, Alchimistic

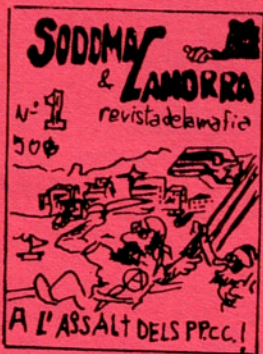
Research, etc.

Per comandes:

TREPIDACION

Aptat Correus 48

TERRASSA.

La cosa més marrana i boja que la xusma local ha parit. Després d'un Nº1 dedicat a la Casern el segon va de racisme a casa nostra. Es distribueix a qualsevol cantonada.

Després d'un any de silenci, reaparició ara en format fotocòpia. "Les càpsules del temps" o que ens depara el 2.001. Som o serem?

La primera aparició de la "Factoria" corre ja pel Nº 3 a tota velocitat. Atenció a Radio Zurich. El podeu trobar a Sommelier i La Greixonera.

Què et passa a la
butxaca dels pantalons?
Hi portes una pistola o sen-
zillament t'alegres de veure'm?

+ + +
+

HERNANDEZ &
FERNANDEZ

rock AFTER TEXTIL

GUERRILLERS

el C.Cultural
i TUTANKHAM
ON

L'escola obre torn de matrícula per a totes les aspirants. Tenim piscines d'àcid, banyeres de sabó perfumat, bassals de llot infecte, maresmes perdudes en la immensitat del temps, pous per ofegar-hi areus de secà, safareigs per a bogaderes locals i llaunes de conserva. Marsopes, sirènids, foques, esteu tots/totes convidades a intercanviar informació. Sirenes que canten, que toquen, que fan o representen, que escriuen o dibuixen. Sirenes que senzillament amargeu la vida als catxalots de mal guardar. Sortirem un cop al mes, tota aquella informació que ens arribi, o de la que en tinguem notícia, serà publicada. Perque quedi clar, repetirem el nostre apartat de Correus. Es el 234. Repetim: DOS-TRES-QUATRE.

AMADEUS

GLAM
Again

REDACCIO: Roser Ventura i Gasol, Marc Gilles, Ramon Aymerich, Dolors Font.
DISSENY I MAQUETA: Quim Berenguer

APARTAT DE CORREUS 234

EDITA: C.E.M.S.

Tornant a la gitana. Continua al seu lloc, a la cantonada del carrer Antonio Maura, venent clavells. Però això sí, desitjant males astrugances al futur.

FLECHAS Y PELAIUS:

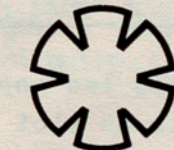
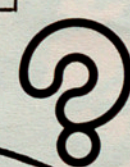
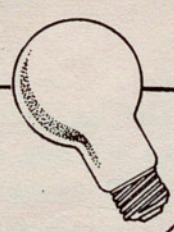
"ESTILOS RADICALES" de Susan Sontag, recull una colla d'assaigs escrits allà pels 60. "Viaje a Hanoi", "La Imaginación pornográfica" o "Godard", entre d'altres, són articles molt comestibles. 980.ptes. Portada discreta

Camina la nit terrassenca tota mosquejada d'uns mesos ençà. Una colla de pavos de la ciutat s'ha especialitzat en tancar locals nocturns. Ho varen fer amb "El Peu" -ara ja fa temps-, va continuar amb el "Reina Victoria", que ha obligat al propietari a instal·lar un timbre a la porta. I ara tornen a córrer. En aquest cas és el "Sommelier" l'objecte de les incursions. Dels mètodes i tàctiques d'aquest personal -la bronca per la bronca- i de l'especial elecció d'uns bars que disten molt de ser uns caus de vici i corrupció, s'en podria deduir alguna cosa. Però no ho farem. Constatarem únicament que alguns, per accident o mala sang, estan fotent enlairar els pocs llocs comunicatius amb que compta la basca.

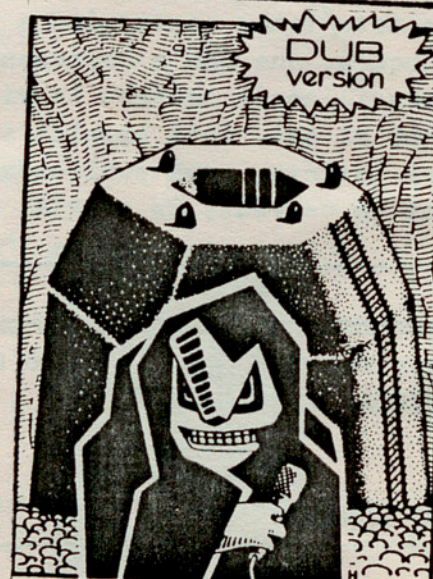
Sabien vostès que Antonio Aponte, brillant gerent de l'IMCET, ho havia estat de la llibertària revista "Ajoblanco"? Hippies, que són tots uns hippies!

Amics de les Arts vol augmentar el nombre de socis. Van anar a veure la gent de CIRSA per tal de recaptar-ne el suport i, com era d'esperar, la resposta fou que es farien socis si Amics de les Arts instal·laven màquines escurabutxaques. El negoci és el negoci. I la cultura que es foti.

Un terrassenc, instal·lat a França, Jordi Vera, publicarà en breu espai de temps un parell de llibrets. El primer sobre la història del FAC (Front d'Alliberament de Catalunya, molt actiu a la ciutat en els primers 70) i l'altre sobre la història de Terra Lliure, Uf!

El Comix de dos ciutades

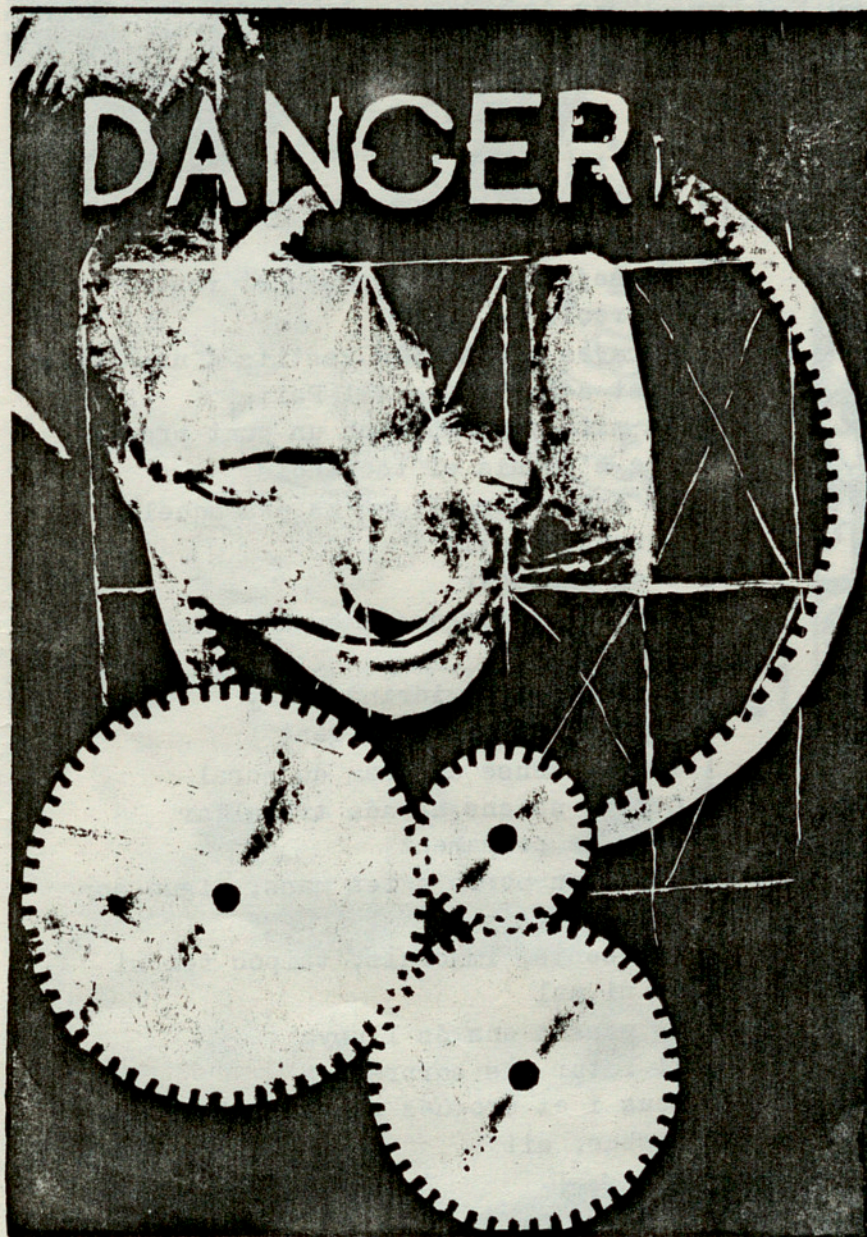
Arrel del show de Residents "The mole show" han aparegut una sèrie de mini-comics basats en els seus caràcters. Aquí els distribueix Trepidación, i els podeu demanar a l'Apartat de Correus 48.

Definitiu, "Xiruques i Munyequeres", accidentada i discutida publicació del Consell de la Joventut, pujà definitivament al cel. Es quedà amb un Nº 0 gratuït.

"HOLLYWOOD-BABILONIA". Meravellós fetitxe que per 1.800 peles ofereix un grapat de fotos gúais i una aclaparadora col·lecció de xafarderies dels anys daurats de Hollywood". En qüestió de guarrades, s'ho montaven

HERNANDEZ

Terrassa
Sound

El primer dia que els vàrem escoltar, Hernandez & Fernandez eren una guitarra afiladíssima i una veu greu i tensa que sermonejava en el més vell estil "Velvet U.". Això, i les condicions d'audició -era una cassette- lleugerament rústiques, feien pensar que ens trobàvem amb un producte de difícil assimilació en els moments que corren. No fan tecno, ni rockabilly, ni s'esplaien dins el heavy. En tot cas una cosa molt senzilla anomenada rock. En minúscules. O roc sense ka si ens atenim al localisme agressiu del grup.

Això, repetim, el primer dia. A la segona audició, la cosa no deixa de ser radicalment diferent. Una guitarra, un cantant i un saxe fluctuant, són per ara, l'espina dorsal d'H&F.

& "Digues que necessitem un baixista" I segurament també un bateria, doncs H&F viu en pròpia carn les oscil·lacions del mercat de treball i pateix successius canvis a les cassoles. El cassoler allà present aclarà la seva participació amb un "jo hi vinc a hores, tot depen d'on em paguen millor". I és que, com molt bé m'aclaren "Som un grup subterrani, i com a tal funcionem dins l'economia submergida". D'aquesta subterraneïtat deriva segurament la seva inactivitat pública "Toquem subterràniament" i si es decideixen, participaran al "Concurs de Rock de Sabadell. Més que res perquè ho fan en un pas subterrani, a la Gran Via".

En un contexte econòmic semblant, no és estrany la precarietat d'aquesta entrevista doncs, com a músics del país que són, economitzen a la perfecció el seu temps, i alternen les preguntes amb una partida de Risk. Si a més tenim en compte que la nostra grabadora era d'allò més subterrànea -la cinta està pràcticament intrebllable- tindrem una idea del que en resultà d'aquell encontre. Però tornant a l'afer, i mentre

FERNANDEZ

ROCK

AFTER
TEXT

Bitlles li disputava a Garret l'Alaska, davant l'inquieta mirada d'en Xurrero, el primer ens aclarava els seus gustos musicals: "Posa que m'agrada Lou Reed, sobretot posa-ho. I el Pau Riba, el Pau Riba també" asseveració la del lletrista que fou matitzada pels demés: "A tots no". I tot seguit s'enfilaren a perfilar els gustos locals "Home, d'aquí no n'hem sentit masses. Bé, jo conec els Wtsmalaja. Ah, i els Huapacha Combo, encara que crec que la seva música és diferent a la nostra". Però l'ona aftertextil no els abandonava del tot: "A mi m'agradaven Esgarra la Guarra enmig d'un ball", grup protopunk local que protagonitzà una actuació d'inafausta memòria a la Festa Major de la Cogullada ara fa uns anys, i que provocà que els organitzadors acabessin per connectar els discos.

Aquesta pluralitat i economia d'opinions pel que fa a la música local no és extensible a l'hora de valorar la moguda madrilenya, on sembla ser, tots s'hi posaren d'acord per manifestar que "Estem

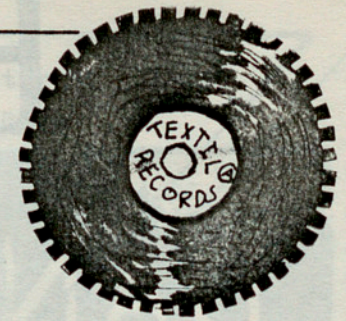
esperant que s'enfonsin per sortir nosaltres: No saben tocar i són uns pallisses, però no creguis, no són mala gent" I de rebot apostar per aquesta la seva ciutat que demana a crits una actuació, tot sigui per veure que cony passa amb aquesta gent. "Madrid s'està enfonsant, no durarà massa. Però, apunta, apunta, el futur està a Terrassa"

Amb aquesta proposta de futur, i amb la conclusió de que "En definitiva, Hernandez & Fernandez són una bona manera d'esperar la tercera edat" tingueren a bé de regalar-nos aquesta bellíssima peça que reproduïm a continuació:

Discografia del Grup:
 LP -I love Big Brother
 LP -Ghostbusters

dexidrina
 baby

Un bon dia pel carrer, vestida amb negres pells
 passejaves indecisa amb el rostre imprecís
 Miraves a dins els vestits d'una botiga Pret-a-porter, estil Paris
 La mirada perduda en un punt precís que s'enduaia el teu encís
 De color vermell intens era aquell vermell vestit
 T'en vas anar
 Beus i et drogues amb el primer que trobes, ei!
 Dexidrina, Dexidrina, Baby
 Som aquesta mena de gent
 Bruta, sense un gram de moral
 Ostil! no ens agrada treballar erma de pensament
 I amb un porro a les mans, algun cop emborratxats
 Indecents, immorals, tampoc fem ni bé ni mal
 El passat ens és llunyà
 El futur ens sorprendrà
 Beus i et drogues amb el primer que trobes, ei!

Dexidrina, Dexidrina,
 Baby

Deu anys
després
d'aquella festa
Johnny Texas
torna a
Saigon

Busco a la meua, la meua
darling
La meua nena, la
reina del club.

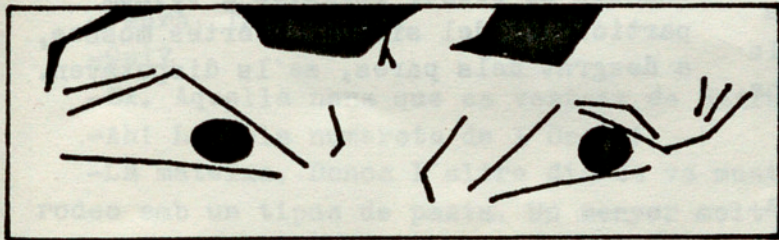
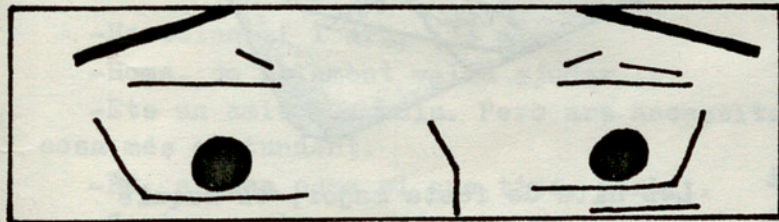

HO CHI MINH

Johnny "Napalm", uote sentit
deixares glaçons sobre el meu
llit.

Fuig, ves-t'en, ienki badoc
No hi han espurnes,
wo lui ha perdo

Hei, nena, la guerra ha acabat
posare' el paradís sota els teus peus
Hei, darling, wo em miris així
he tornat Johnny, Phantom Slim!

Pobret estúpid, wo
entens res.
no ho vas entendre
un número més
No hi ha cabuda
pels Johnys
aque
no hi ha
història al
club
Ho-Chi-Min!

Perquè disparas, si som al club
Perquè sóc mort, si som al club Ho-Chi-Min
Hei nena, Johnny està aquí
Hei nena, Johnny Phantom Slim!

"En la madrugada de ayer la Guardia Civil rindió un buen servicio a la paz de nuestros hogares. Un facineroso cayo tras haber contestado con fuego el alto que le dió la fuerza pública. El muerto es tristemente célebre: se le conoce por "Caraquemada" !Que Dios le haya dado su perdón!"
Diario de Barcelona, 8-8-63

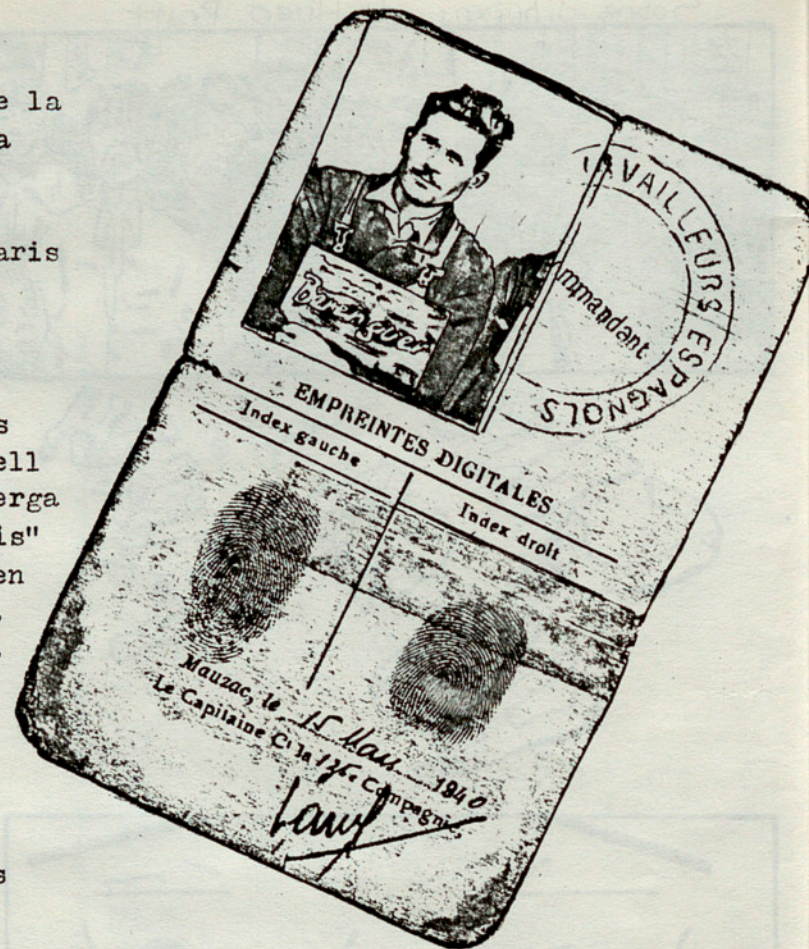

Abandonats per les organitzacions. Peatons de la història que es negaren a acceptar l'evidència. Llibertaris catalans. Individualistes. Solidaris en la foscor.

La fumera i el ciment esborren avui els corriols que utilitzaren. De Sabadell a Manresa. De Sallent a Berga D'Andorra a Vic. El "maquis" és avui un record esvaït en la memòria dels més vells. Un record potser incòmode.

Les darreres petjades d'una història paral·lela que la voràgine industrialitzadora dels 60 s'encarregà d'oblidar.

Càrregues de dinamita a les torres d'alta tensió. Expropiar. Quan Massana i "Gachas" assaltaven el pagador dels miners, el torn de nit ho celebrava. Sovint ridiculitzaven els amos: eren deixats en calçotets per mofa dels peons. Qui ha viscut la misèria no sempre paga amb la mort.

Les nits de festa major, el maquis baixava al poble. Ballaven i tothom participava del silenci. Certes mosses, a desgrat dels pares, se'ls disputaven.

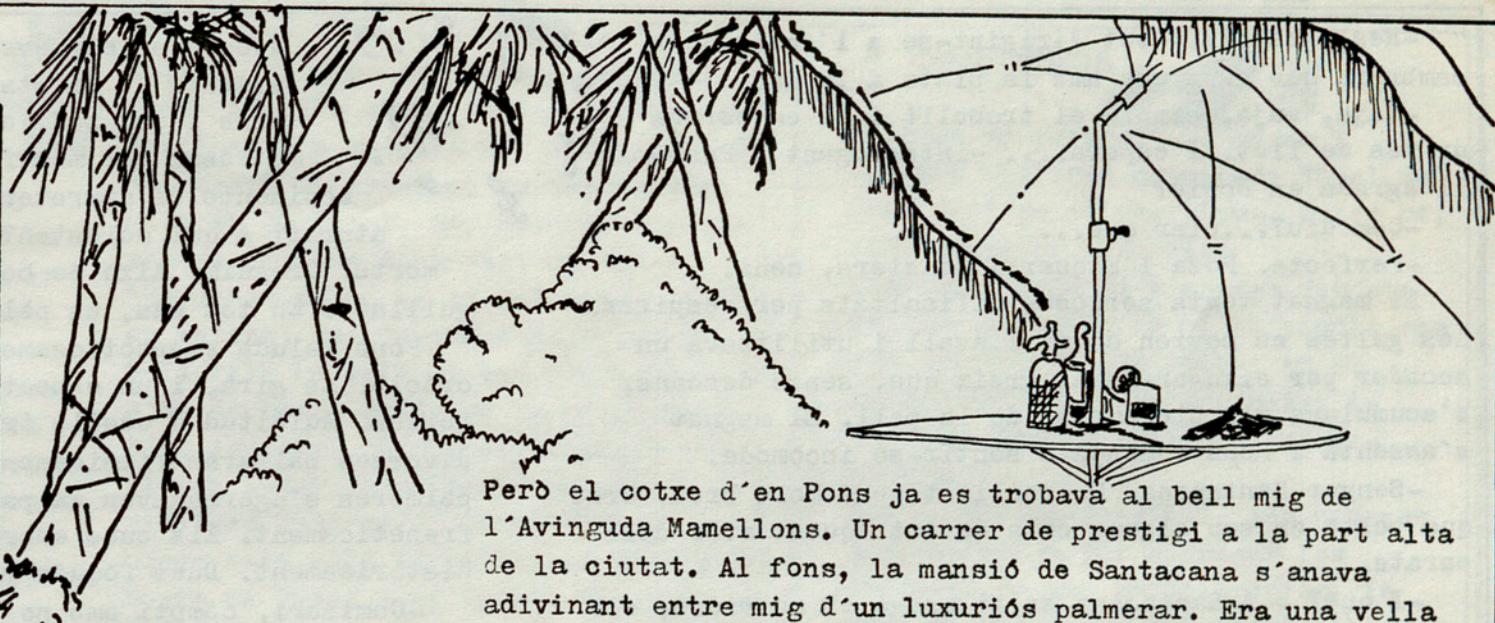
"Caracremada", "Pasos Largos", "Capitan Raymond": Ramon Vila Capdevila. Militant cenetista que participà en la insurrecció de Figols del 32. Va combatre els nazis dins el "maquis" francès. El 1.953 CNT decideix no enviar ningú més a l'interior. "Caracremada" s'hi nega. Aguantarà nou anys més pràcticament sol. Foren necessaris quatre-cents civils per caçar-lo. Com una bestiola, un agost calorós

GUERRILLERS

resum 1part

La ciutat viu sota el regne del terror. Una organització es dedica, sense raó aparent, a assassinar els parats. El comisari Pons es posa l'afer. I les seves primeres passes s'encaminen cap a Heredia, confident i macarró. És la seva última esperança, doncs ha esgotat tots els recursos.

DOLÇA SOLUCIÓ.

2 PART

R. Aymerich

-Herediaaaa! I ara, que diu!

-Home, jo solament volia ajudar...

-Ets un amic, Heredia. Però ara necessito alguna cosa més contundent.

-Bé, alguna cosa si que tinc, però...

-Canta, canta.

-Veurà, la Nidia...

-Qui?

-Si. Aquella nena que es vesteix de Buffalo Bill.

-Ah! La dels numerets de l'Oeste!

-La mateixa. Doncs l'altre dia es va muntar un rodeo amb un tipus de pasta. Un senyor molt important. I ja saps, un cop beuen, comencen a cantar que dóna gust.

-Qui era?

-El de la Coits&Fruits.

?-?-?

El que sabia en Santacana ja no estava tan clar.

Però el cotxe d'en Pons ja es trobava al bell mig de l'Avinguda Mamellons. Un carrer de prestigi a la part alta de la ciutat. Al fons, la mansió de Santacana s'anava adivinant entre mig d'un luxuriós palmerar. Era una vella casa d'estil modernista que l'empresari havia sapigut remodelar amb elegància. Pons aparcà el cotxe uns metres més avall, davant l'evident presència d'un guardia, escopeta inclosa.

-Té visita concertada?

-Shhhh, xaval! Que això no és el seguro. Dignes-li al teu amo que el comisari Pons li vol fer un parell de preguntes -féu al temps que li mostrava la placa.

El guardia se la mirà amb cara de fàstic i es dirigí tot burleta cap a la cabina. Mentre el comisari Pons reflexionava sobre el creixent descredít de la professió policial, el guardia intercanvià un parell de frases a través del telèfon. Finalment se li acostà:

-Diu que ja pot pujar. Sobretot, no es perdi. Segueixi les mones.

Les mones eren unes bellíssimes arpies en marbre que guiaven el pel.legrí pel mig d'un laberint de vegetació. Més amunt els arbusts desapareixien i donaven pas a un petit turó d'on emergia la voluminosa figura -batí de maricona i tot- d'en Santacana.

-Encantat de rebre la millor policia del món! -en Santacana desplegà dos bracets de la tonelada de greix i s'enretirà tot senyalant-li un balanç -acomodi's comisari. Què prendrà?

-Res, gràcies. -tot dirigint-se a l'encisadora cambrera que esperava amb la plata a la mà.

-Vaja, vaja, sempre el treball! A mi em portes un vas de llet. I espera.... -interrogant a Pons-li agrada en Bowie?

-Com diu?...clar que...

-Perfecte. Posa l'Esquerri Monsters, nena.

El magnat tenia serioses dificultats per respirar. Les galtes es movien amunt i avall i utilitzava un mocador per eixugar-se el greix que, sense descans, s'acumulava als plegaments de la pell. El magnat s'assentà i Pons començà a sentir-se incòmode.

-Senyor Santacana. En realitat seré molt breu. Crec que vostè en sap alguna cosa de tot aquest afer dels parats.

-I què? - A Santacana se li apagà el somriure, els orellons de vibrar i amb la mà ofegà un avis de l'estòmac.- Estic segur que ni tan sols ha comentat aquesta visita amb els seus superiors.

-Veurà, no crec que... -al comisari se li entortolligaven les paraules. En realitat no sabia res del que estava tocant. La música de Bowie començava a sonar per entre les palmeres, i hagués jurat, per les ombres, que començaven a donar voltes.

-Miri. El que jo pugui fer comentaris no vol dir absolutament res. Fa vint anys que sóc la única persona d'aquesta ciutat que dona treball. Que es preocupa d'alguna manera pels aturats. Espero que m'entengui.

-No ho dubto però...

-Aleshores, diguem que ha vingut a demanar consell, no?

Pons afirmà tímidament. El balançí començava a tremolar. I un insistent xarrec creixia progressivament per entre la música.

-Miri. En tot aquest afer hi ha
 quelcom que sobta -Santacana

mesurava les seves paraules -El que es mati uns aturats no afecta ningú, no desestabilitza res. Fins i tot podria passar desaparebut si els matessin amb més freqüència. Ja sap, com els accidents de carretera. Perquè, què se'n pot fer d'un aturat? A qui molesten? Qui se n'aprofita de les seves morts? Creguem. Això és cosa de quatre intel·lectuals guillats. En tot cas, un pèl arcaics i morbosos.

Pons saludà respectuosament i s'acomiadà d'aquell forçat oracle. Es girà, i un espectacle apabullant li sotragà la retina. Multitud d'ocells tropicals, de colors i grandàries diverses ballaven rítmicament al so de la música. Les palmeres s'agermanaven en parelles i es recargolaven frenèticament. Els cucs emergien de la gespa i saltaven històricament. Dues foques ballaven break-dance.

-Comisari, compti amb no perdre's -Pons no l'escoltava, fugia com un esperitat, carena avall.

- - -

-T'ha vingut a veure el senyor Rentaplans, el de l'Associació de Pares. Que heu de fer alguna cosa amb aquella professora d'ètica. Que em sentis!

Pons no la sentia, embadalit com estava amb les llànties que suraven a la sopa. La seva senyora, tota làtex, restava en una galaxia llunyana.

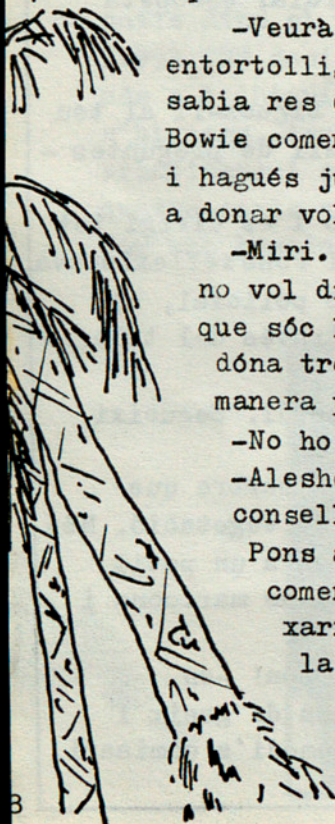
-Oi que abans no en sortien de taques d'oli a la sopa? Que has canviat de marca?

- Això, fes-te l'orni, ara. Els teus fills en mans d'una sàdica que recita l'Oscar Wilde i el Manolete a hores de classe, i el senyor pendent de la sopa

-Les sopes "God's in your kitchen" responen a una alimentació sana i completa, papà. Es una marca de tota confiança.

El seu fill dient burredades. La seva senyora que començà a xisclar històrica, la filla seguia amb la telesèrie. Però el comisari havia perdut el senderi. Les llànties d'oli!

continuarà

Tutankhamon i el Centre Cultural

El faraó Tutankhamon és molt famós per les joies de la seva tumba (i la maledicció). Malauradament, va morir molt jove i si no fos per aquestes riqueses probablement no seria recordat. La redifinició de la tasca cultural del Centre Idem de la Caixa d'Estalvis recorda una mica les joies del faraó. Sembla ser que ja no tenen espai per a Rialles i Pedagogia de l'Espectacle. També tenen problemes el retaule artístic, el Fotoclub i

100pt

ESCOLA
de
SIRENES

INTERNATIONAL

revista
infantil

fins i tot el Centre Dramàtic del Vallès. La gent del Centre Cultural alega que les seves instal·lacions són destinades a tasques més ambiciosos on es jugarà el prestigi de Terrassa en matèria cultural. Bé, caldria dir que aquest raonament, a part de ser "perdonavidas", no és del tot cert. Si és veritat que Terrassa és "Ciutat Cultural" (ejem!) el seu prestigi no s'ha de basar només en la programació d'un auditori. Hi hauria d'haver altres locals amb programacions similars (que no hi són). D'altra banda està molt bé portar el Teatre Negre de Praga o el Ballet Espanyol de Madrid però la cultura no és només bones actuacions de prestigi sinó tota una xarxa d'activitats quotidianes, potser no tan espectaculars, però sí més arrelades a la ciutat. El cas contrari és voler maquillar (molt bé això sí) una realitat cultural pobríssima.

Tantmateix, si els senyors de la Caixa volen fer del Centre Cultural un negoci, no direm res, que facin el que vulguin. Però que li canviïn el nom. Nosaltres els proposem aquest: "Auditorium La Caixa Societat Limitada". S'enten limitada a la gent de fora; al públic, però, se li permet ser terrassenc.

Ell i Ella

P.D. Per tal de completar l'oferta "cultural" recordem que davant del mateix Centre Idem hi ha una casa de "relax" molt cèlebre perquè tots els que hi van s'equivoquen de pis.

A cent duros

Parlant de forats. La magna i colossal violació anomenada Túnel del Cadí no dóna ni per pipes. Doncs bé, per compensar l'empresa concessionària de semblant desfeta econòmica, no se'ls hi ha acudit res més que fer-la participar en el darrer deliri viari del país: la Terrassa-Manresa-cinc-centes-de-peatge.

Com el deliri continui, són capaços d'inventar-se per sufragar les despeses de tan inútils obres, la Rupit-Ciudadella, que també s'hi val. Per cert, la concessinnària no és l'Ewin Oil

Escopiu a la closca Pelada dels cretins

Farem gimnàsia abans del curro. Tests mensuals per calibrat la qualitat del nostre cervell. Apretarem botons a ritme d'espirituals negres. I el jefe et pagarà un cop al mes un cubata. Són, han estat, les Jornades de Psicologia en el Treball. Quatre que curren i encara els hi amarguen la vida.

PSICHOKILLER

Enterramorts

El govern Pujol sembla condemnat a durar mil anys, iguallet, iguallet que el III Reich. I s'ha de reconèixer que, de seguir com ara, hi arribarà per la dressera. No fa massa vàrem tenir el plaer d'observar l'espectacle muntat al voltant de la victòria del Barça -visca!-, i quedarem encantats de com s'ho munten per entretenir el públic del país amb tan pocs medis. Ara, això si, amb dos pavos amb pusta cinematogràfica: el Pujol i el Nunyes. Ara li ha tocat la torna a dos il.lustres -bé, tampoc els plorava massa ningú- maleïts històrics. En Comorera, "la bestia titista" del PSUC dels 50. Personatge singular i màrtir de l'estalinisme, tot i que ell no era pas un santet. Doncs bé, les despulles, finalment, han tornat de Burgos per obra i gràcia de la Generalitat. Els del PSUC, clar, escamats. Els euros perquè de pas es volien rentar de les "hostilitats" infringides al POUM i la CNT durant la guerra civil i quedar més blancs que el Colon. I

CAMPIONS!
BARÇA

Posa un fetge al teu poema

Farà cosa de dos mesos, la Comissió Cultural de Mutua de Terrassa acceptà la proposta de J.A. Sabio d'elaborar un quadern de poemes de cara als malalts. Un cop realitzat i editat, la direcció de la empresa optà per interrompre la distribució per quant considerava massa eròtic el seu contingut. No tenim costum de publicar poemes. No! Però en aquest cas, adjuntem dos dels poemes recriminats perquè, vostè, estimat lector, jutgi:

la direcció del PSUC perquè no dubten en ensumar-s'ho com una hàbil i nova maniobra dels "entre tots ho farem tot".

L'altre eximi ressucitat ho ha estat sense tanta bronca. Es tracta d'en Lluís Muntanyans, co-firmant junt amb Dalí i Gasch del surrealísim "Manifest Groc". Un dels darrers en morir d'aquella delicada, o quelcom semblant, avantguarda interrompuda. Total, parells enterraments del personal disident, semblen més que qüestions de cementiri, ganes d'enterrar-los definitivament de la nostra memòria històrica. Tremolem però, es preparen actes per en Durruti, Nin i Maurin!

ATRAPAME en tu regazo
Si yo te dijera niña
que quiero sentirte dentro
Meterme en tus entrañas
y gozar los dos a un tiempo
Y besarte. acariciarte,
y que tu me sientas dentro

SABIO "¿SEXO?"-fragment

Estoy muerto pero vivo
en una vida que apenas
retazos de mis deseos
me condenan y me arrastran
y mis manos siempre llenas
de caricias. Me condenan
y la sangre por las venas
se revela, sufre y llora

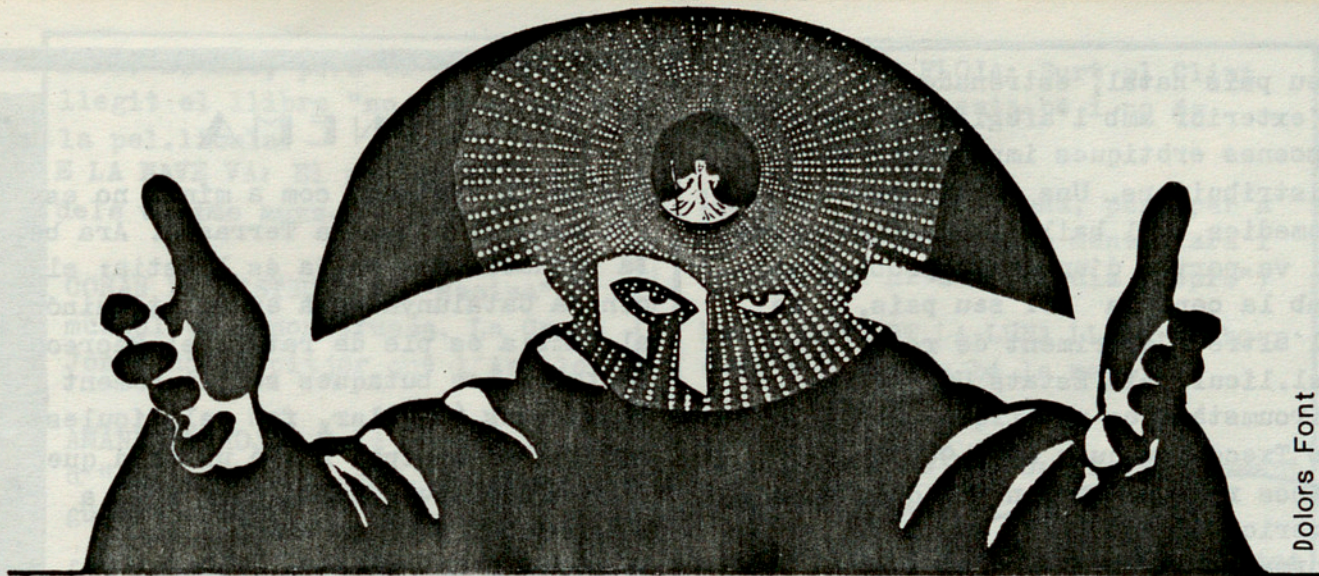
ANTONIO "AMARGO LLANTO NOCIVO"
fragment

El meu germa, per a films
sonors, fa els efectes especials.

l'escola

-La Vanguardia feixista, de la follia a la mediocritat
-De Senglars i Marrans de Granja
-Radio Zurich
-Ultimes drogues, darreres literatures
-Karina, la última salvaje
i 0,5 coses més.

al proper numero

Dolors Font

MOZART VIST PER SALIERI

El músic Antonio Salieri (1.750-1.825) fou autor de trenta òperes i nombroses composicions musicals de tota mena, professor de Beethoven i Schubert i amic de Haydn. La llegenda diu que va morir assegurant que havia matat a Mozart enverinant-lo amb nitrat de plata.

Peter Shaffer, en escriure "Amadeus", es devia plantejar el repte d'intentar descobrir perquè Salieri deia que havia matat Mozart i va inventar una història -diferent també de la llegenda- que ho justificués. Així, el protagonista d'"Amadeus", la pel·lícula de Milos Forman basada en l'obra de Peter Shaffer del mateix títol -interpretada en els escenaris teatrals- per Roman Polanski-, no és Wolfgang Amadeus Mozart sinó Antonio Salieri o, en tot cas, la visió que

aquest tenia de Mozart.

Els sentiments de Salieri envers Mozart oscil·laren patèticament entre l'enveja, l'odi i l'admiració. Salieri no fou, com ja hem esmentat, tan mediocre com sembla el seu personatge en la pel·lícula: és una llicència dramàtica per tal de justificar la interpretació que Shaffer, també guionista de la pel·lícula, i Forman, el director, donen a la llegenda de la rivalitat de Mozart i Salieri.

Mozart és vist a la pel·lícula com un personatge infantil, irreflexiu, frívol, inoportú, inconscient, té una exasperant rialla històrica i ridícula, però és genial a l'hora de crear música. El Salieri de la pel·lícula el veu així o potser el

vol veure així.

Tota la pel·lícula gira entorn d'aquesta rivalitat entre dos músics tot i que un d'ells, Mozart, ni tant sols se n'adona. Mozart considera Salieri com una persona a la qual pot demanar ajuda, sense saber els sentiments contradictoris que fan patir a Salieri.

Biografia falsa. Rodada a Praga, com altres recents pel·lícules americanes d'època i qualitat (per exemple, "Yentl" de Barbra Streissand) per les característiques d'una ciutat que es conserva igual que fa un dos segles -i perquè als americans els resulta barat-, Amadeus és un prodigi de reconstrucció ambiental encara que no té cap respecte ni a la història ni als personatges reals. Però és evident que el lluit personatge de Salieri magistralment interpretat per F. Murray Abraham i el Mozart de Tom Hulce són "vius" encara que inventats.

No és la primera vegada, ni serà la última, que el cinema, l'americà sobretot, falsifica la història i la biografia. Pensem en Ken Russell i les seves biografies de músics plenes d'humor, anacronismes i símbols fàlics o en els episodis imaginaris de les

AMADEUS

vides de persones reals com "Agatha" on Agatha Christie és una assassina com les de les seves novel·les o "Los pasajeros del tiempo" on H.G. Wells viatja al futur.

El mateix Mozart havia estat objecte anteriorment d'una falsa biografia, aquesta literària, en la narració d'Eduard Mörike "Mozart camino de Praga" en la que es dona una visió diametralment oposada del personatge Salieri hi era esmentat de passada amb el nom de "Monsieur Bombonnière" per la seva afecció a menjar lllaminadures.

Als americans, "Amadeus" els ha semblat una pel·lícula massa europea. L'èxit de la pel·lícula a Europa és simptomàtic, encara que algunes persones com l'actriu francesa Delphine Seyrig diguin que Amadeus-pel·lícula és "l'expressió del gust vulgar dels americans". A Amèrica, però, la pel·lícula no ha estat precisament un èxit de taquilla. Els vuit Oscars rebuts, no ens enganyem, no són un premi a l'evident qualitat del film sinó un intent de promocionar-lo per tal d'evitar que una producció tan cara esdevingui un fracàs econòmic als Estats Units.

Milos Forman

El director d'"Amadeus", el txec fincat als Estats Units Milos Forman es va donar a conèixer durant els anys 60 amb tres comèdies rodades al

seu país natal, estrenades a l'exterior amb l'afegitó de diverses escenes eròtiques imposades pels distribuïdors. Una d'aquestes comèdies, "El baile de los bomberos" li va portar d'un cantó problemes amb la censura del seu país, i de l'altre l'oferiment de rodar una pel·lícula als Estats Units. Les circumstàncies polítiques (invasió de Txecoslovaquia el 1.968 pels tancs russos) el van fer quedar-se a Amèrica.

Forman, conjuntament amb Vera Chitlyova (que ha rodat una pel·lícula sobre ell), Jiri Menzel i Ivan Passer (també emigrat als Estats Units on gairebé no el coneix ningú), era considerat una de les figures més brillants del cinema txec. Als Estats Units només ha pogut fer cinc pel·lícules en quinze anys, la primera amb problemes de censura. Aquests cinc títols són "Taking off", "Alguien voló sobre el nido del cuco", "Hair", "Ragtime" i "Amadeus". Curiosament, la última, la que ens ocupa, l'ha rodada al seu país, Txecoslovaquia, però amb capital íntegrament americana.

CINEMA

Des de fa deu anys com a mínim no es pot anar al cinema a Terrassa. Ara bé, la situació actual ja és l'òstia: el cinema Catalunya està en estat ruïnós, el Rambla és ple de rates, el Recreo té totes les butaques sospitosament enganxoses (es clar, fan pel·lícules "S"), al Principal hi fa un fred que pela a qualsevol època de l'any, a l'Imperial no hi va ningú i el tancaran d'un moment a l'altre. Pel que fa al Socialet sort en tenim que de tant en tant obrin. El lema dels cinèfils terrassencs és sense cap dubte "Que he hecho YO para merecer ESTO?" (o en el seu defecte "Como pudiste hacerme ésto a mi?").

Ara fa un any es va realitzar un raticidi amb premeditació i traïdoria al vestibul del cinema Rambla, el dia del concert de Chick Corea, a la mitja part. Testimoni: més de dues mil persones. Un heroic i valent porter del cinema, en veure una rata immensa, sense acobardir-se, com un nou Sant Jordi, va clavar una puntada de peu i va esclafar-la contra la paret. Els espectadors, amb aplaudiments, li van donar les dues orelles i la cua mentre feia el "paseillo"

DUNE: Està bé, però si no has llegit el llibre "no t'enteres de la pel·lícula.

E LA NAVE VA: El pitjor Fellini dels últims anys.

CONAN EL DESTRUCTOR: "Maciza", musculosa i monstruosa. La Grace Jones ho fa pitjor que l'Arnold.

AMANECER ROJO: Molt progrè, d'"esquerra radical". Torna la guerra freda?

LA MUJER DE ROJO: Molt divertida, clar que no hem vist "Un elefante se equivoca enormemente" de la qual diuen que està calcada escena per escena.

LOS CAZAFANTASMAS: Una fantasmada Uuuuhhhh!

BILBAO: (reposició). Ella: fantasies masculines. Ell: bona. Visca el porró de llet.

EASY RIDER: (reposició) La nostra pel·lícula (veu en off: calla hippie!)

PARIS, TEXAS: Una obra mestra.

ENAMORARSE: Inodora, inolora i insípida.

EN LA CUERDA FLOJA: Surt el Clint Eastwood, però està bé i no és fatxa.

LA MUJER PUBLICA: Bona, però per a estòmacs resistents i ment clara i lúcida (no hi aneu en dia "depre")

LAS NOCHES DE LA LUNA LLENA: Rohmer cada dia fa més bé la mateixa pel·lícula

EN COMPAÑIA DE LOBOS: Afortunadament licantròpica.

LA HISTORIA INTERMINABLE: De veritat "Interminable"

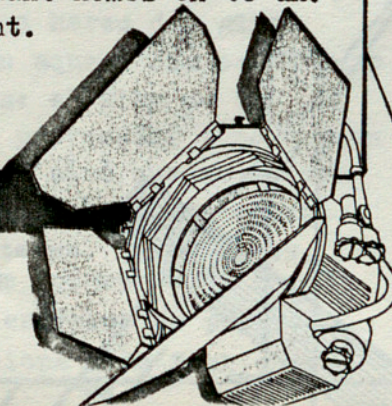
KILLING FIELDS/LOS GRITOS DEL SILENCIO: "El cazador" descafeinat (i molt avorrit, per si no quedava clar)

RIO ABAJO: Osti, tu, si aquesta ja l'han fet a Terrassa (es devien equivocar). Ella: Molt bona. Ell: Pssee, sort de la Victoria Abril.

TERMINATOR: Bona. Va de cyborgs (contracció d'organisme cibernètic en anglès).

LOS AMANTES DE MARIA: Ella: un fulletí, i d'amant només en té un. Ell: interessant.

agenda.

Quan ara ja fa uns anys el personal proper comença a flipar amb el llibret de Michael Ende "La Historia Interminable", algú parlà d'alarmants símptomes d'infantilisme regressiu. Res més llunyà de la realitat. Ja anava bé que els grans s'empassessin els contes que deixaren aparcats a la infància guerrera.

Ara bé, amb l'estrena del film homònim, la posició de la crítica ha estat aclaparadorament negativa, i fins i tot el mateix Ende l'ha desqualificat. I aquí si que la cosa, sinó alarmant, no deixa de ser sospitosa. Perquè el film és correcte. I entusiasma totalment els nanos. Els mateixos nanos que es negaren a llegir el llibre didàcticament ofert pels progenitors, perquè era plasta i no llegeixen. Però la reacció dels pares, dèiem, és sospitosa. Però què hi buscaven al film? La confirmació de què? Amagà Ende al seu llibre algun paradigma filosòfic d'urgent comprensió vital?

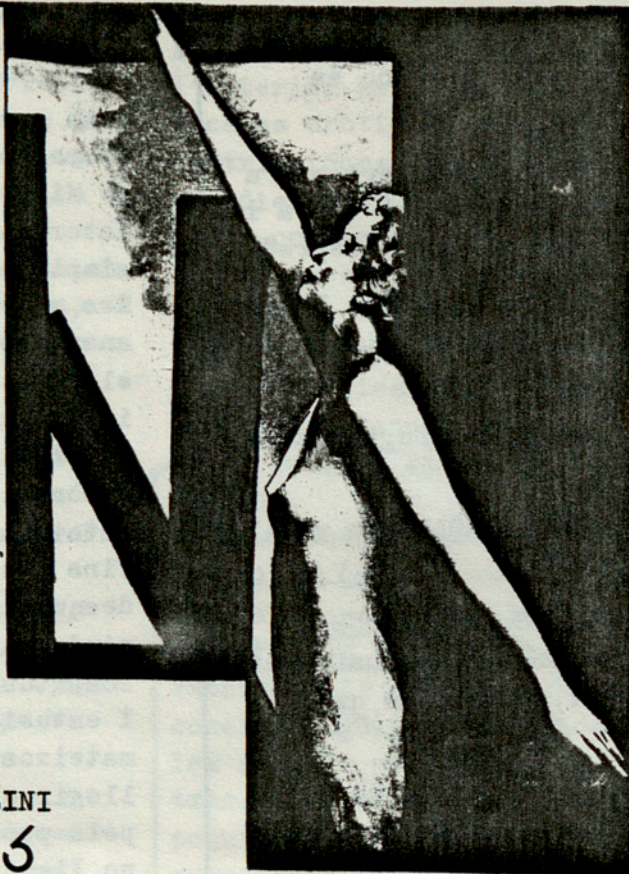
Probablement no, i si hi era, que s'el foti al cul. I que no emprenyin, que el film és fidel al llibre, potser massa, i els efectes especials que tan ens angoixen, hi són per això, per impressionar, i no per filosofar. Momos, que són uns momos.

LA CABRA

INTERMINABLE

Tranquilítza't
 Tanca els ulls
 T'ho prego. No
 pensis en res
 Creu-me. Tot va bé
 Agenolla't. Belluga
 les teves anques
 Pica de mans
 Dansa el Mussolini.
 Dansa l'Adolf Hitler
 Mou el teu darrera
 Dansa el Jesucrist!
 Gira't a la dreta
 Dansa el Comunisme

DER MUSSOLINI

3

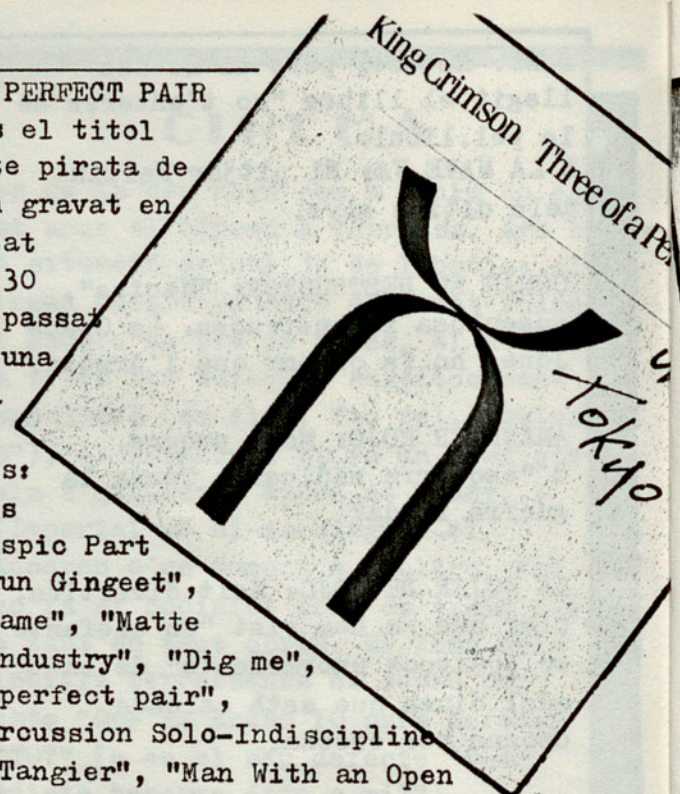
DEUTSCHE-AMERIKANISCHE FREUNDSCHAFT

DAF

"THREE OF A PERFECT PAIR IN TOKYO" és el títol d'una cassette pirata de King Crimson gravat en aquesta ciutat japonesa el 30 d'abril del passat 1.984. Dura una hora i mitja i inclou aquests temes: "Intro-Lark's Tongues in Aspic Part 3", "Thela Hun Gingeet", "Frame by Frame", "Matte Kudasai", "Industry", "Dig me", "Three of a perfect pair", "Electric Percussion Solo-Indiscipline", "Sartori in Tangier", "Man With an Open Heart", "Waiting Man", "Sleepless", "Lark's Tongue in Aspic Part 2", "Discipline", "Elephant Talk", i "Heartbeat". Com veieu un bon recorregut pels tres últims discos de la banda. El so és bo, amb moments de gran contundència rítmica barrejats amb jocs vocals de gran riquesa melòdica. ~~Explossiu.~~

JORGE MARTINEZ, guitarra d'ILEGALES va sopar, acompanyat de dos persones, en el restaurant "Cal Rubies" de Butsenit (Lleida). Per matar el cuc es va entretenir amb pa de pagès mentre li arribaven uns espàrrecs i uns cargols amb allioli. Del segon plat no en recordem res. Ah, també va beure vi. Negre, per cert.

"WORLD DESTRUCTION" és el nom del màxim resultat de la col.laboració de John Lyndon i Afrika Bambaataa. Té un so monstruós i per descomptat és superrecomanable. Això del so que dèiem és lògic: els productors són el propi Bambaataa i Bill

Laswell, un dels factotums de Material.

Que de pressa que passa la glòria en el món de la música de ball: al Simago de Barcelona, es venia a 99 pts el maxi d'I-LEVEL "In the river" i el de GRANDMASTER MELL MEL "Jesse" -dedicat per cert a Jesse Jackson-. També el de DOMINATRIX, però d'aquest tan sols en quedava un exemplar.

"TARDOR A PEKIN" és la segona, i molt aconseguida, producció del guitarrista Enric Hernaez. En aquest cas, el segell independent "Blau", que dirigeix un altre guitarrista del País, Juan Bibiloni, ha decidit jugar-s'hi el físic, i es prepara una promoció amb vídeo i tot.

GLAM

Diuen que el glam-rock torna i deu de ser cert. Tinc però la impressió que mai s'havia anat del tot. Nombrosos grups post-77 han fet versions de cançons dels herois del glam: els Human League i "Rock'n Roll Part II" de Gary Glitter, els Rezillos i "The Ballroom Blitz" dels Sweet, Siouxsie i el "20th Century Boy" de Marc Bolan.... Enu una altra ona l'excessiu culte a Bowie dels últims temps o la versió que els metèlics Quiet Riot fan del "Cum on Feel the Noize" dels Slade.

Una altra raó per investigar el renaixement del glam seria comprovar les seves relacions amb el punk. Recordem que Maclaren abans dels Pistols havia estat manager dels New York Dolls. I si el punk et semblà insuficient tenim el mal anomenat "nou romanticisme", amb tota la seva càrrega de qualitat i distinció, que s'havia arribat a presentar com a hereu del glam. Tantmateix, en aquest cas cal marcar les distàncies: el glam no és elitista sinó provocador i no preten ser de bon gust sinó que en moltes ocasions els glam-boys han estat acusats d'horteres. A més a més, les bandes de glam tocaven rock'n roll a tota llet, en forma de pop-rock en les grabacions i de rock dur en

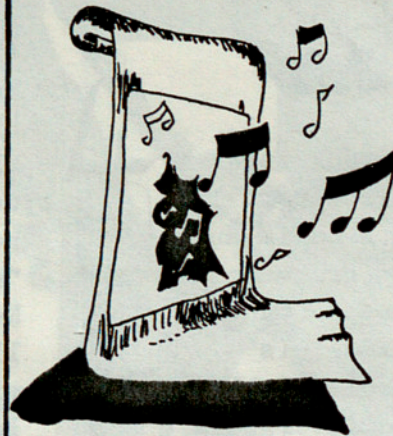
AGAIN

en directe, (veure "Live" de Mott the Hoople o "Ziggy Stardust-the Motion Picture" de Bowie), cosa que no és pot dir dels "nou romàntics". No té res d'estrany llavors que els qui millor hagin recollit la tradició del glam, hagin estat grups de heavy-metal tipus Hanoi-Rocks, WASP, Twisted Sister... Millor escoltar-los que a Dinarama i el seu simpàtic però anecdòtic "El rey del glam". També tornen els d'abans: reparicions de Slade, Sweet, Gary Glitter.... Vells, panxuts, amb pinta de putes velles però estan al peu del canó. Finalment cal recordar que el glam (our) és un terme no musical d'origen cinematogràfic, útil per qualificar actrius com Betty Grable Lana Turner, Jane Russell o Rita Hayworth. D'això ha passat a significar aquesta barreja de mal gust vestint, ambigüetat sexual i música potent de la qual parlem.

PD Els Sweet van declarar a el "Gran Musical" l'any 1.975 que el glam els agradava visualment però "a tots ens agraden les dones, fins i tot massa."

Decididament no plorarem per la mort de "La Edad de Oro". Hauran estat prop de dos anys torturants. I quedi clar que a nosaltres, la selecció de músics i mogudes que la Paloma Chamorro ha presentat, ens sembla molt digne. Altrament, i si no hagués estat per la tossuderia d'aquesta fidalga capitalina, ningú hagués pogut portar a l'hort a TV d'Espanya per presentar-nos deliris com els de Tuxedomoon, Psichic TV o SPK i molts d'altres. En aquestes coses cal dir que l'aportació de la Chamorro -ila pasta que remenava-ha estat impagable.

Ara bé, per a contemplar similars productes de la faramalla urbana no calia amargar al personal televident amb les pretensions de la pròpia Chamorro. A saber, que estem en "una nueva Edad de Oro de la vanguardia y la creación". Afirmacions aquestes que no lligaven amb el personal assistent. Un personal que -malgrat les permanents de darrera hora- semblava que anés de guateque dels 50. I sinó, -qui tingui vídeo que s'ho repassi- quantifiqueu el centenar de vegades que allà es pronunciaren paraules com "honesto", "fascinante", "radical", "increíble", "sin concesiones", "fantástico", "abrumador", "inteligente", sense explicar massa perquè totes aquestes qualificacions. Total, un xic provincià pel nostre gust.

Melodia de

1985

BROADWAY

La cosa va, per anomenar-lo d'alguna manera, de "nou musical americà". Ja sabeu "Saturday Night Fever", "Grease" "Flashdance"... Veureu, el musical clàssic, tradicional; el que podria estar representat per "Cantando bajo la lluvia", Fred Astaire i Ginger Rogers o Gene Kelly està mort i ben enterrat. El problema és d'eficiència: el públic que majoritàriament freqüenta les sales de cinema és l'adolescent i aquest passa molt de les cançons de Cole Porter i dels balls de l'avi Gene Kelly. Curiosament el musical clàssic té un origen teatral molt clar i és en aquest àmbit on s'ha refugiat (èxits d'"Evita" i "Cats", per exemple). Tornant a aquest públic adolescent, aquest passa d'aquest musical però no del musical: s'ha construït, l'han construït un a la seva mida. "Saturday Night Fever" va ser el primer avis. I així fins avui.

A més a més, la indústria, amb això de la crisi, s'està tornant més

astuta que de costum i ha arribat a la conclusió que el comprador ideal és aquell que compra diverses vegades el mateix sense ser exactament el mateix. I així actualment no existeix cap pel·lícula adolescent que no tingui la seva banda sonora ad hoc. Compte, això no és estrictament musical però les implicacions de les cançons en aquests cas són evidents. Agafem "Never ending Story" que s'explota en tres vessants diferents, com a llibre, com a pel·lícula i banda sonora. I no parlem de la incorporació dels vídeo-clips. Pots adquirir com a tals trossos de "Give my regards to Broad Street", de McCartney. O el fet que pel trailer de "Goshtbusters" s'utilitzi el clip de la cançó homònima de Ray Parker.

5

M.G.

MODA

MITGES I MITJONS

ROSER VENTURA I GASOL

Quan Charles Chaplin va veure les llargues cames de la Marilyn, va quedar espatarrat. I és que si la Monroe no hagués portat aquelles mitges, Chaplin li hagués recomanat una operació d'estètica a les dues cames. Les tenia plenes de blaus.

La notícia va ser aprofitada, com era d'esperar, pel periodista més americà i pel publicista, i pel comerciant de l'alta lenceria. Aquest darrer, no va dubtar ni un moment, en llençar al mercat internacional un gratificant sortit de mitges, amb les quals les dones que patien de varius i altres macadures ho varen tenir del tot resolt.

Hi ha prendes de vestir, a la vida, que són del tot sexi. Les mitges s'inclouen en aquest grup. Penseu, sinó, en les primeres lligacames que subjectaven independentment una cama de l'altra. Treure's la mitja podia significar tot un ritual d'escena cabareti tica, on la provocació hi jugava com a factor essencial.

També la destressa, clar. I si la cosa es feia davant d'un mirall tridimensional encara agafava més interès.

Les mitges han distinguit, fins i tot, les classes socials. Una mitja amb costura -ben dreta- donava aquell aire d'elegància fina, que qualsevol dona intenta sempre aconseguir. Eren les mitges cares, les que es lluien en altes festes de societat. Clar que si la cama era curta i més aviat inflada no hi havia res a fer.

Cronològicament, després, aquest vestit de les cames, íntim, sensual i car, fou rebutjat per una gran part de la societat feminista. Això de portar mitges era cosa de poble, de les velles, de les que no s'adaptaven als pantalons, a la cosa moderna. Les mitges foren desades, aleshores, en un trist recó calaix de l'armari per

incomoditat.

Ara, les velles modes retornen. Aquest hivern ho hem pogut comprovar. La classificació i varietat de mitges era important. I aquesta primavera, una altra vegada. Adornem sensiblement les nostres cames en blondes estampades on s'hi configuren flors o altres confitures. Llàstima que siguin tan poc assequibles. Tirant preu baix, i sense ànim de desanimar, valen unes 1.000 pessetes. Podeu optar, llavors, per les de colors. Aquesta moda ha pensat també en aquelles que porten sempre pantalons ha tret els mitjons amb les mateixes característiques. La gama d'aquests últims ofereix però, més possibilitats: mitjons estampats, a ratlles, i fins i tot, amb el retrat infantil de Mickey Mouse. -La meva besavia, que encara du mitges de cotó negre, gruixudes, d'aquelles que no es fan mai carreres adaptades a totes les estacions, pensa que "estem arribant als límits de la degradació". Desesperada, quan no la veu ningú, s'estira histèrica els pocs cabells que li queden a la closca. Tot i així li agrada molt el Dallas.

